

1890-04-20

SENDER

Harald Slott-Møller

RECIPIENT

Alice Hannover, Emil Hannover

FACTS

Document type:
Letter

Language:
Dansk

General comment:
Se brevet dateret 25. marts brevet af
13. april 1890 til ægteparret
Hannover. Brevene er skrevet af
Agnes Slott-Møller, men med Harald
Slott-Møller som afsender også.
Brevene omhandler ægteparrets
arbejde på malerierne op til
indsendelsen til Charlottenborgs
censurkomité, og selve
Forårsudstillingen gennemås og en
lang række kunstnerkollegaer nævnes.

Mentioned people:
Georg Brandes

Archive:
Den Hirschsprungske Samling

TRANSCRIPTION

I

Kjære, rare, gode Venner

Ja mig har det rigtig ogsaa gjort usigelig
ondt at høre om den rare lille Frues
Sygdom, men jeg taber ikke Modet
og Haabet for det, det maa I heller
ikke gjøre, ja jeg ved nok, at
saadant noget er lettere sagt
end gjort, navnlig naar man
som I er allene og ikke har
eders Venner at tale med,
man tænker saa altfor meget
derpaa, fantaserer alt for meget
der udfra, I maa ikke tænke
mere derpaa, end hvad der
er nødvendigt for at kunde
være forsigtig. Herre Gud,
man hører kun om hvem
det gaar galt, naar der er

[2]

noget i Vejen med Lungerne,
alle de Tusinder, der i vort
raakolde Klima faar en
eller anden lille Molest
i disse sarte Organer,
og som go kommer godt
fra det, glemmer med
Aarene at fortælle om hvor
galt det en Gang saa ud
for dem. Se nu i min
lille Kreds allene, jeg
har haft en Lærer i Matema-
tik; han havde nu kun
én Lunge og én i Fransk,
han havde kun en
lille Kvart, han havde
rigtignok ogsaa kun
en daarlig Udtale, men
hvad saa galt behøver

[3]

det da heller ikke at
komme til at gaa, de
var for Resten begge
raske og højest fornøjede,
Den ene især, trods sin
høje Alder, nu er han
rigtig nok død, men
den anden mødte jeg
paa Gaden for en 14 Dages
Tid siden og Frøken Hansen
der saa svag hun er
har haft Influenca og
Lungebetændelse i Vinter
i Tilgift og er endda
kommen godt over det.
I maa skrive flittigt
til Jeres Venner, saa
at I kan komme til
at staa i lidt livlig
Forbindelse med Omverden

[4]

saa i[sic] ikke skal komme
i alt for daarligt Humeur
ved at tænke altfor meget derpaa.
Og desuden jo værre
Lægerne gjør en Sygdom, des
mere Pokkers Karle tage
de sig jo ud som, naar
de[dobbeltunderstreget] føre en helbredede
ud der af. Jeg husker
nok da min Fader laa
paa Hospitalet, hver
Gang han var blevet
opereret, saa var der
aldrig foretaget en saa
vanskelig Operation paa
Komunehospitalet. Hermed
dog ikke være sagt, at
I ikke skal have Tillid

til eders Læge, men det
er jo ret menneskeligt
at gjøre sig saa stor
man kan.

[5]

II

Men nu noget helt andet.

Foraarsudstillingen ved Charlottenborg 1890

I

En flittig Gæst paa vore aarlige Udstillinger vil i de
sidste Aar utvivlsomt have lagt Mærke til
et eller flere Billeder, der har været signerede
Harald Slott-Møller. Denne unge Kunstner,
der har tiltrukket sig denne ikke ganske
ufortjente Opmærksomhed, navnlig da for
Portraitet af sin Hustru, møder i Aar med
3 Billeder. Et Besøg i Kunstnerens Atelier
har gjort mig bekendt med to andre
Arbejder af ham, som ligeledes have været
bestemte for Foraarsudstillingen, men som
Juryen tilbageviste af kunstnerisk ganske
uvedkommende Grunde. Disse 5 Billeder,
Portraitet af Dr Georg Brandes dog
mindst, staa aldeles ikke paa Højde
med hans tidligere Production.
Hvori ligger det og hvad er den dybere
Grund?

Det gode der i Adam og Evas
Uddrivelse er sagt med faa Ord. Kunstneren

[6]

har tænkt noget selvstændigt ved sin Frem-
stilling af Jehova, taget moderne paa
Opgaven, koncentreret sig ensidigt om
én Side af Guds Væsen, det han i
følge Mythen vender ud ihvert Fald
ved denne Lejlighed.

Vi maa vel ogsaa lade Hr Slott-Møller
at Adam og Evas Kroppe ere godt
malte, naar man ikke har for store

Fordringer til en moderne sjælfuld
Behandling .. en Fordring, som naar det
kommer til Stykket, vel ikke var
ganske ubillig at stille.
Det er som om Værdien af det varme,
aandende Foredrag endnu ikke er gaaet
op for ham, man føler slet ikke
Flyvetrang i hans Teknik, det er
som om han endnu ikke tør
slippe Naturalismens faste tætte
Jordbund og overlade det uvæsentlige
hans til sit Publicums Fantasi. Kunstneren
maa ikke give os Naturen ind
med Skeer, vi véd meget godt
hvordan en hver Gjenstand ser
ud, men hvad vi ikke véd er
hvad Kunstneren tænker det, ...

[7]

det han skal fortælle os og det
opnaaes sikrere, naar han ikke
afleder vor Opmærksomhed ved "gylden
glødene[sic] Toner" "kraftig Form" o. s. v. o s v.
Tillige mærker man alt for tydeligt,
at Billedet ikke er ét Kunstværk, at
det ikke er blevet til i ét Aandedrag.
Kunstneren har en Gang faaet Ideen
til at gjøre Gud, saa har der fra en
tidligere Periode ligget Lysten i
ham til at male to skønne
nøgne Mennesker. Lejligheden til-
bød sig i Rom. Han var saa
uden Inspiration, uden egentlig
Trang til at sige sin Mening om
hvor tragisk det var, at det gik
saa galt her i Verden, sammen-
komponeret, ganske vist i en stærk
nedtrykt Stemning, disse to Motiver
til et Billede. Derfor: fordi det
der naturligt ifølge Opgaven var
Hovedsagen i det valgte Æmne, ikke

i første Række har interesseret
ham, er denne, Hovedsagen, ikke
lykkedes.

[8]

Der vil maaske blive indvendt, at
Kunstneren frit maa kunne vælge én Side
af Æmnet om hvilket han kan
koncentrere al sin Interesse
Nej![tre gange understreget] Maler man en Hest i
Karriere, giver Motivet En ingenlunde
Lov til at interessere sig mest for Svedens
Bække gennem Haarlaget. Og her
i Slott-Møllers Billede, hvor ...
de frie Personligheders Forhold til
Overmagten, pretenderer at være Hovedsagen,
kan det ikke tilgives ham, at
man kan se at den er noget
paahægtet, hans Inspiration
uvedkommende.

Ogsaa i sit andet Billede "det unge Geni
og Uhyret" har Kunstneren ikke rigtig
været begejstret for Kjærnen i sit
Emne, dekorativt er det unfanget[sic]
og dekorativt er det født, men
Titler og Inskrifter[sic] pretenderer
andet og mere. Hr Slott-Møller
vilde oprindelig gjøre en Inlægning[sic] til
et Bord og søgte nogle græske
Motiver, fandt saa et Photographi af

[9]

III

en græsk Mønt med et Uhyre der havde
Tyrekrop med Menneskehoved, hvis saa
plebeiske Næse trængte[?] Ord som
Dumhed Reaction ind i Kunstnerens
Hjærne, Reaction, Reaction, Reactionen
det unge Geni og Reactionen lød
det og sang det, Ordene begeistrede
berusede – – og saa var det
færdigt, det kom aldrig videre.

Det var en Frace og det blev
en Frace, aldrig andet end en
stilstivnet Frace, en Frace i
Empire Stil.

Hr Slott-Møller forsøger ikke i
dette Billede ikke at stikke under
Stolen, hvorfra han er paavirket,
Impulserne fra Antiken slaar en
i Møde fra hele Billedet, men
Opfattelsen bundet i altfor høj Grad
i det nittende Aarhundredes
Akademiske Borgerlighed, han har
slidt djervt for at ungaa[sic] Skylla,
men Charybdis har ganske opslugt

[10]

ham. Den Klarhed og Styrke i
Fortællingen af Begivenheder, som
der er i Vasemaleriet, har Slott-Møller
rigtig sét for den væsenligste Del
skyldes den overlegne Ignorering af
Alt Alt[tre gange understreget] uvedkommende,
og man vil i "Geniet og Uhyret"
heller ikke finde ret meget af
de uvedkommende Fænomener
som sand Farve Lysvirkning
o. s. v. o. s. v., som vore Malere i Al-
mindelighed bruger en menigsløs[sic]
Tid til at kæle for. Hvorefter ligger
det da, at man alligevel i saa høj
Grad føler det nittende Aarhundredes
uniformerede Tørhed i hans
Billede? Vi troer, at det
for det første ligger i, at
han i ikke har gjort Skrittet[sic]
helt ud, ikke tillige ladet Formen
og Tegningen ligge som
ligeegyldige Trivialiteter,

[11]

havde han gjort det, havde hele
Behandlingen været meget mere

i Antikens Aand og det Aandsslægt-
skab, som er mellem dens levende
aandende, infaldsfyldte[sic] Form og
vore moderne Impressionister
yder én tilstrækkelig Garanti
for, at Sløtt-Møller rolig kunde
fortsat ud ad den Vej var han var
slaaet ind paa uden at frygte for at blive akademisk. Den anden
Grund til Tørheden i dette
Billede er, at Kunstneren
bevidst har villet gjøre Stil
og det har afledt hans Op-
mærksomhed, hans Interesse,
hans Varme fra Hovedsagen.
Det er ikke faldet ham naturligt
at bryde med Illusioner, Former
Lysvirkninger, Farver og Tegninger.
Og antik Stil var der vel nok kom-
men af sig selv, naar alt[dobbeltunderstreget] altid

[12]

var opofret for Hovedsagen
og Stil personlig, behøver Kunstneren
heller ikke at gjøre sig den
mindste Umage for at opnaa,
den kommer nok af sig selv.
Nej Sløtt-Møller maa holde
fastere fastere[dobbeltunderstreget] fastere[tre gange understreget]
fastere[fire gange understreget]
paa hvad der fra første
Unfangelses[sic] Øjeblik var ham
Hovedsagen og han maa
sørge for at komponere
sit Billede saaledes, at
det ogsaa kan blive
Hovedsagen for den maa
Alt bøje sig, alt under-
ordne sig ubetinget, uafvigeligt
konsekvent.
Om hans 3 andre
Billeder er der ikke saa

Meget at sige. F Ugunstige
Forhold har gjort, at

[13]

IV

det godt anlagte Billede
af Dr Georg Brandes ikke
er blevet færdigt, han var
tvungen til at lade det løbe
af Stablen efter 17 Ganges
Arbejde; til Hingsten havde
han noget mere, vist nogen
og 60 Gange, men den
mangler forholdsvis lige saa
meget, ja egentlig[sic] mere end
Dr Georg Brandes.
Om dette Forhold er der
kun at sige en Kunstner
maa[dobbeltunderstreget] være alle Forholds
Herre, naar det gjælder hans
Billeders Ære, han maa
intet lade løbe forlade
hans sit Atelier før det
er i nøjeste Overensstem-
melse med hans Sam-
vittighed. Det har Slott-
Møller gjort og han

[14]

kan ikke tilstrækkeligt
dadles derfor. Aarsagen til den Slappelses
Aarsag, der har faaet Kunstneren
til at glemme eller tilsidesætte
J P Jacobsens Ord "Altid[dobbeltunderstreget]_ det
Yderste_[dobbeltunderstreget]_ jeg evner hver
Gang_"[dobbeltunderstreget]
ere forskellige[.]
I første Række slaar det, at
han har taget sig for meget paa.
Det Billede han havde gjort
halvt i Rom, gav ham Chancen
for at kunde komme til at

brilliere paa Foraarsudstillingen
med ved Productionskraft
og han spændte saa Fordringen
til sig selv i Retning af
Mængden af Billeder op til
en ubillig Højde, det spredte
Opmærksomheden og det stjal
Kraften. For det Andet

[15]

paavirkede, den Fordring som de
Omstændighederne hvorunder
han malede Doctor Georg Brandes
Portrait lærte ham at stille
til sig selv vel dette
Arbejde, hans Arbeidsmaade
ved hans andre Billeder.
Den stærke Slaaen af paa
alt andet end Energien!
Udtrykket kunde ikke
virke andet end virke demoraliserende
paa et Arbejde som
Portraitet af hans Svigerinde
hvor Karakteren ikke
interesserede ham
synderligt. Naa!!
nu gider jeg ikke
mere, der er for øvrigt
vel ogsaa nu til-

[16]

strækkeligt overtydet
om, at jeg er den sløjeste
Karl, der kan gaa i 2
Sko. Gid vi nu snart
maa høre godt nyt fra
Jer kjære Venner, rigtig
godt Nyt.
Og saa til Slut de aller
som bedste og oprigtigste
Ønsker fra Perme og
Jeres hengivne

Ven

Harald Slott-Møller

Kjøbenhavn 20 April 1890

[indføjet med meget lille skrift:]

Kan I noks faarstaa a de æ Hæren sæl der har skrevven om
sæ sæl? faa di Smaa va bange I sku tro de va
naaet der sto i en Afis.

Vænli Hælsen

ærbødigst

Perme.

[indføjet forneden i venstre side:]

Nu ska vi ing aa ha Te aa
vi ska dregge Brænde-Vin
te, faa de ha vi begønt paa
faa de smaver saa got i
vorres Maver.

Vi ska aasse ha fræsk

Sæktebrø, de ka vi aasse li!

Kjære, mine, gode Venner

Ta mig, naar det rigtigst ogsaa gælder mig selv,
 andt at høre om den mine lille Fruen
 Sygdom, men jer tage ikke Madet
 og Kædet for det, det maa I hellere
 ikke gøre, ja, ja, med nok, at
 raadomt noget i dettem sæt
 end gjort, navnlig naar man
 som I er alene og ikke har
 anden Venne at tale med,
 man tænke saa altfor meget
 der paa, fantasen altfor meget
 der ud paa, I maa ikke tænke
 mere der paa, end hvad der
 er nødvendigt for at kunne
 være for sig. Gode Gud,
 man hører kun om hvem
 det gaa galt, naar der er

navet i Vej med Lungen,
alle de Tusinder, der i wort
saakalen Klina faar en
eller anden lille ~~hale~~ Molest
i disse sart Organe,
og saa ~~af~~ Komme gaar
fra det, glemme med
Aarsen at fortælle om hvor
gaet det en Gang saa ud
for dem. Se nu i min
lille Kreds allene, ik
har haft en Lene i Matema
tik; har havet nu Kim
en Lunge og en i Færsk,
har havet Kim en
lille Kvart, har havet
vistnok ogsaa Kim
en saadig Udtale, men
hvad saa gaet behøve

at da ville ikke at
Kamren til at saa, de
for for Rente begge
nærke og højt fornuftig,
den ene især, troas sin
nye Alde, nu er han
næst nok død, men
den anden måat jeg
saa Gode for en 14 dages
Tid især og Friske Kamren
der saa snar han er.
han haft Influenza og
Lungbetændelse i Vinter
i Tilgift og en endda
Kamren godt over det.
Jeg kan skrive flittigt
til Tove's Kone, saa
at I kan Kamren til
at staa i lidt livlig
Forbindelse med Omverden.

saa i ikke skal komme
i alt for aarligt Nummer
ved at gøre alt for meget af paa.
Og desuden jo naar
Lægen giver en Sygdom, der
mere Takkes Kilde tager
de sig jo ud sein, naar
de fore en helbredende
udde af. Jeg huske
nok da min Fader lue
paa Hospitalet, hvor
Gang han nu blevet
opereret, saa var der
aldrig foretaget en saa
narsklig Operation paa
Kommehospitalet. Uermet
dog ikke være sagt, at
Jeg ikke skal have tillid
til dens Læge, men det
er jo net menneskeligt
at give sig saa stor
man kan.

Men nu mest helt andet.

II

Føraarsudstillinger med Charlottenborg, 1890

I

En rigtig Gæst paa vor aarlige Udstilling vil i de
sieste Aar utvivlsomt have læst Markedet
et eller flere Billeder, der have været signeret
Harald Clast-Møller. Denne unge Kunstner,
der han tiltrængt sig denne ikke ganske
upøjagt Opmærksomhed, navnlig da for
Portraitet af sin Hustru, findes i Aar med
3 Billeder. Et Bort i Kunstnerens Atelier
har gjort sig bekendt med to andre
Arbejder af ham, som ligeledes have været
bestemt for Føraarsudstillinger, men som
Juryen tilbagelæst af Kunstnerisk ganske
uvedkommene Grunde. Disse 5 Billeder
Portraitet af Dr. Georg Brandes dog
mindst, står aldeles ikke paa Udsal
med hans tidligere Produktion.

Hvorfor ligge det af tvæden den Nybørn
Grund?

Det gælder den i Aalen af Enes
Udvikelse er sagt med paa Ond. Kunstner

har tænkt noget selvstændigt med sin Frem-
stilling af Jehova, læst moderne paa
Oplevelsen. Koncentreret er en vidt om
en Side af Guds Væsen, det har i
Følge Mytterne allerede ved i hvert Fald
med denne Lejlighed.

Vi maa vel ogsaa lade os hente Møde
at Raam og Eras Væpne ere godt
mætte, naar man ikke har so store
Fordringer til en moderne sjælfuld
Behandling .. en Fordring, som naar det
Kommer til Stykket, vel ikke var
ganske ubillig at stille.

Det er som om Værdien af det værdifulde,
aandelige Fordrag endnu ikke er gaaet
op for ham, man føler selv ikke
Fremtidsangst; hans Teknik, det er
som om han endnu ikke vil
slippe Naturalismens faste Fæste
Jordbund og overlade det uoprettelige
at sit ~~Publicum~~ Publicums Fantasi. Kunstneren
maa ikke give os Naturen ind
med Speer, vi véd meget godt
Anvendelsen og den Ginstand selv
nu, men hvad vi ikke véd er
hvad Kunstneren tænker det, ~~at~~

det han skal fortælle os og det
apnåes sikrere, naar han ikke
afleder vor Opmærksomhed ved "gyldene
glødene Tone", "Knaplig Form" o. s. v. o. s. v.

Til en mærke man alt for tydeligt,
at Billedeet ikke er et Kunstværk, at
det ikke er blevet til i et Aandensdrag.
Kunstneren har en Gang faaet Talem
til at gøre Gud, saa han ^{der} fra en
tidligere Periode ligger Lysten i
ham til at male to mindre
nøgne mennesker. Lejligheden til-
kald sig: Rom. Han har saa
uden Inspiration, uden egentlig
Trang til at sige sin mening om
særlig tragisk det var, at det ikke
saa galt her i Verden, sammen-
komponeret, ganske vist i en stærk
nedtrykt. Stemning, disse to Motiver
til et Billede. Derfor i første det,
der naturligt ifølgende Opgaven var
Hovedsagen i det næste Aand, ikke
i første Række har interesseret
ham, er denne, Hovedsagen, ikke
lykkedes.

Der vil maaske blive indseet, at
Kunstneren frit maa ^{kunne} vælge sin Side
af Kunst om hvilket han kan
koncentrere sin Interresse.

Nej! Maa man en Vort i
Kampen, give Motivet en indvirkning
der til ^{at} interessere sig mest for de
Bænk ejenden Uanset. Og de
i Kunst-vælden Dilettanter, ~~hvor~~
de fri Personligheds Forhold til
Overmægt ^{pretendere} at være Hovedsagen,
kan det ikke tilgives dem, at
man kan se at den er noget
paahæftet, deres Inspiration
urekommende.

Ogsaa i sit andet Billede "det unge Geni
og Ungdom" har Kunstneren ikke rigtig
været begejstret for Værken i sit
Emne, dekorativt er det uanfækt
og dekorativt er det godt, men
Titlen og Inskriften ^{pretendere}
andret og mere. De Kunst-vælden
vilde oprindelig gøre en Indledning til
et Brev og søge nogle ganske
Motive, fandt saa et Protopose af

en fræk mønt med et udtryk de navn III
Fyrerkræft med menneskebrødt, hvis man
plebeiske Mæns trængte Ord som
dum med Reaction ind i Kunstnerens
Hjerne, Reaction, Reaction, Reaction
det unge Geni og Reactionens lod
det og sang det, Ordene begejstret
berusede — — og saa var det
følelse, det blev aldrig videre.

Det var en Frase og det blev
en Frase, aldrig andet end en
stilstående Frase, en Frase i
Empire Stil.

En Louis-nissen for sig ~~ikke~~ i
dette Nillede ^{ikke} at stikke under
Stolen, hver fra han er påvirket,
Impulserne fra antiken slaar en
i Måden fra hele Nillede men
Opfattelsen bundet i, alt for høj Grad
i det videnskabelige Aristokratets
akademiske Bøgeslæng, han har
slidt Ajernt for at ungsa Skjæbne
men Emancipation har ganske oplyst

ham. Den Klarhed og Tydske i
Fortællingen af Bevidstheden, sen-
der er i Væremaleriet, har Læse-
viset set for den væsentligste
iskyld, den overlegne Ignorance af
Alt Alt uventet, og
og man vil i "Geniet og Ulykset"
heller ikke finde det mest af
de uventede Fænomener,
som sand Farne Lysvirkning
o. s. v., o. s. v., som vore Malere i Al-
mindelighed bruger en meningsløs
Tid til at røbe for. Hvor lidt
Alt da, at man ^{alligevel} saa lidt
grad føle det nitende Aarmå-
Uniformen Toine i hans
Billede? Vi tror, at det
for det første ligger i, at
han * ikke har gjort Skit-
helt ud, ikke ^{alligevel} ladet Formen
af Teeninge ligge som
livsfulde Trivialiteter,

haver han vist det, havde alle
Behandlingen været meget mere
i Antikens Aand og det Aanaskeg-
skab, der er mellem dens levende
aander, infaldsfulde Form og
vare moderne Impressioniste
yder en tilstrækkelig Garanti
for, at Portrættet vil være
fortsat ud af den Vej ^{han} ~~den~~ ^{var}
slaaet ind paa. ^{uden at bygge paa at blive akademisk,} Den anden
Grund til Føirede i dette
Billede er, at Kunstneren
bevidst har villet give Stil
og det har afkastet hans Op-
mærksomhed, hans Interesse,
hans Varme fra Hovedsagen.
Det er infaldet ham naturligt
at bygge med Illusioner, Former
Lysvirkninger, Farver og ^{antike} Tegning.
Og Stil var der vel nok Kom-
mer af sig selv, naar alt dette

man opagnet for Hovedsagen
og Til, personlig, behøve Kunsten
heller ikke at gøre sig den
mindste Umage, for at opnå,
den komme nok af sig selv.

Ni. Lott-møde maa holdes
pastor pastor pastor pastor

for hvad der fra først ==

Ungensers Øjeblik var han
Hovedsagen og han maa
sige for at komponere
sit Billede saa længe, at
det ogsaa kan blive
Hovedsagen for den maa

Alt bør sig, alt under-
ordne sig Ubetinget, uafvisligt
Konsekvent.

Om hans 3 andre
Billeder er der ikke saa
megt at sig. I Ugunstige
Forhold kan vi se, at

det godt anlæg Billeder^{IV}
af Hr Georg Brandes ikke
er blevet færdigt, han var
tvungen til at lade det løbe
af Stæben efter 17 Gange
Arbejde; til Tilgængeligheden
han noget mere, vist noget
og 50 Gange, men den
mangler forholdsvis lige saa
meget, ja egentlig mere end
Hr Georg Brandes.

Om dette Forbød er de
kun det at sige om Kunsten
maa være alle Forbød
Her, naar det gjælder hans
Billeders Alre, kan man
intet lade ~~lære~~ ^{sit} forlæde
~~hans~~ Alre for det
er i nøjeste Overensstem-
melse med hans Sam-
virkelse. Det kan hende
mille gjæde og han

Kan ikke tilstrækkeligt
dække ^{Ansagen til} den Hættedes
Årsag, der har faaet Kunstneren
til at glemme eller tilsiad sate
7 P Jacobsens Ord, Atid det
ypente is come over Gang
ene. Forskjellige

7 første Række staa det, at
han har taet sig for meget paa
det Billeder han have gjort
habet i Rom, gav ham Chansen
for at kunne komme til at
billeder paa Forsaarsudstillingen
med sine Productions Kraft
og han spontant saa Fodring
til sig selv i Retning af
Mængden af Billeder op til
en ubillig Højde, det spænte
Opmærksomhed og det siges
Kraft. For det andet

paavirkede, den Fordring som^{de}
Omstændighederne herunder
ham maler Docten Georg Brandes
Portrait lærte ham at stille
til sig selv ved dets
Arbejde, hans Arbeidsmaade
ved hans andre Billeder.
Den stærke Slæde af paa
alt andet end Energi og
Udtrykket kunde ikke
~~virkte~~ andet end ^{virkte} Demonstration
paa et Arbejde som
Portrait af hans Svigerinde,
hvor Karakteren ikke
interesserede ham
synderligt. Naar 11
nu gaaer is ikke
mere, da er proviet
vel ogsaa nu til-

strækkelig overtjdet
om, at jeg er den seljende
Karl, der kom qua i L
sko. Giv vi nu snart
maa høre godt nyt fra
Ter Kjær Venner, rigtig
godt Nyt.

Og saa til Gent de alle
saa bedste og oprigtigste
Duske fra Perme og
Jeres hengiven

Ven

Harald Rant-vier

Alu ska vi eng se ha. Itæ
vi ska dogge Ønske - Vi
Te, for de ha vi begyndt
for de omstændigheder
være klarsigtet.
Vi ska også ha hede
Sætte sig, de ha vi
G.

Kjærlighed, 20 April 1890

Kan I nok faa det a de a Heren oal der ha skrevet om
se oal ? for di Smas sa mange I sku tro de va
naar der sto i en Afis.

Værli Kærlighed
arbeddigst Perme).